

Vynálezy

Vynálezy provázejí lidstvo odjakživa. Ono tehdy, když hořel les, aha byla bouřka, zjistili, že se oheň docela hodí. Udržovat oheň se v dobách pradávných, kdy se lovili mamuti, zdál nepřekonatelným. Vznikli první pradávni kuchaři a gurmáni.

„Hele, tenhle toho mamuta moc neumí, zítra jdeme do jiné jeskyně, že jo, ženo.“ A jinde zase vznikala otázka, kdo je lepší při přípravě ryb. Tam mamuti nebyli. A do hor mamuti nevyšplhali, a tak tam vznikaly kulinářské kroužky, kde vařili či pekli třeba nějaké kamzíky. Nebo jak se to tenkrát jmenovalo. A vznikaly první kuchařky. Zatím jen mluvené. Psát tenkrát ještě neuměli, ale bříška dětí a lovců ženský dokázaly naplnit. „Hele, tahle ‚kytka‘ mi spadla do ohně s tím mamutem a bylo to lepší!“ A tak si jednotlivé jeskyně postupně udržovaly význam ohořelých mas a rostlin. Nebudu to rozebírat dál. Jen se zeptám, vás všech mých čtenářů, vaření je věda, ale jak někdo mohl přijít na to, že vezmu toto, přidám k tomu toto, pak k tomu přidám tamto, pak to zaliji vodou... Jak to mohl někdo vymyslet?

Jak někdo, jako neandrtálec, mohl vymyslet pazourek? To byl taky skvělý vynález! Nebo, jak mohlo někoho napadnout, že to v tom šutru je železo a že se může hodit? Nevím, o tomto nebudu dále polemizovat, neb bych vás, moji milí čtenáři, unudil svými úvahami. Přeskočme tisíciletí.

Ale vynálezy mohou být bizarní, velkolepé, kontroverzní, anebo taky nenápadné. Já, jestli dovolíte, bych začal těmi bizarními, nepochopitelnými...

Bizarní vynálezy

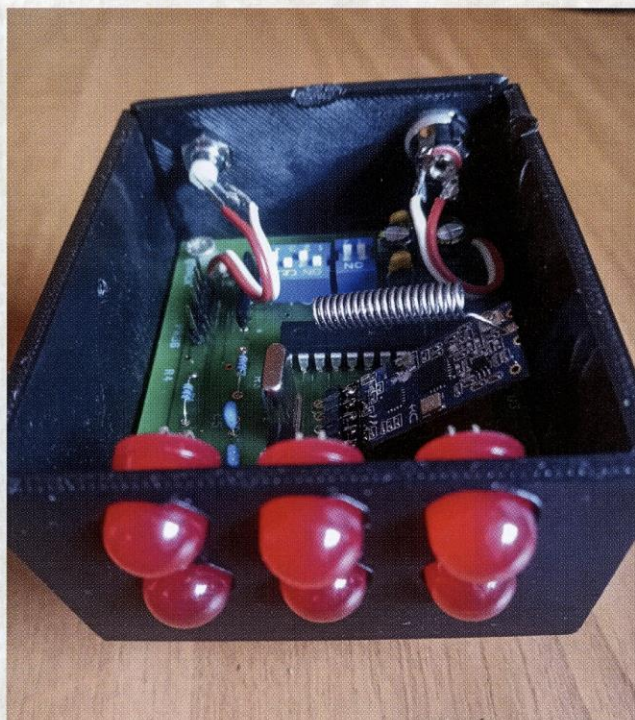
Na serveru magazin.aktualne.cz jsem objevil množství takových vynálezů. Dlouho jsem váhal, co je můj favorit, ale asi tento: „Ochrana obličeje před nepříznivým povětrím“ z roku 1939. Netuším, zda to někdo patentoval, netuším ani, zda to na sebe někdo navlékl. Ale tuším, že s prvním nepříznivým větrem

to té vpravo servalo brýle a té nalevo minimálně utrhlo nos. Jsou tam fakt majstr kousky. Najděte si to. Nebudete chápat.

Nečekané vynálezy

Ona spousta vynálezů byla způsobena náhodou. Někdo si něčeho všiml a tak začal bádát. A najednou vymyslel třeba elektrický proud: Pan Galva si všiml, že mu poskakují žabí stehýnka a bylo mu to divné, a na základě jeho zprávy to pan Volt definoval.

Klucí, děkuji, mám práci, původně jsem totiž elektrikář, pak i elektronik a dnes i

technik ve Šlágru, kdy vím, proč to ‚něco‘ nějak nefunguje: Nejčastější odstranění závady bývá: „Máš zapnutej napáječ?“ „Ajo, vole.“ Být technikem není tak úplně jednoduché, ale podobně vypadá převážná spousta vyřešených problémů.

Oslovení ‚vole‘ je taky mimoděk: Kdy to vzniklo? To je taky vynález! Například: „Ty vole, jsem včera viděl holku, vole. A začal jsem jí, ty vole, balit. A, ty vole, mě nechtěla! Ty vole, není blbá, vole?“ a kamarád odpoví: „Ty vole, je blbá, nech to bejt, dej si pivo, vole.“

Nevím, kdy to vzniklo, ale je to něco unikátního. To jinde na světě, myslím, nemají. Čeština je krásná!!!

Velkolepé vynálezy

„A přece se točí.“ To prohlásil Galileo Galilei. On totiž zjistil, že se motá Země okolo Slunce. Neříkám, že je to vynález, byl to objev! Ale ta slova jsou vynález! ‚A přece se točí!!!‘ přeci prohlašují naši politici po každém zdražení piva.

Kontroverzní vynálezy

Za to může Einstein. ‚mc na druhou‘ známe všichni, ale je nás málo, kdo víme, co to vlastně znamená. Ale co víme, že jaderná energie je výborný vynález. Ale začalo to blbě. Atomová bomba je hrozné zlo. Ale atomové elektrárny nejsou tak špatné. Svítíme si doma a topíme...

Toto téma raději a rychle ukončím, neb je mi jasné, že mezi mými čtenáři jsou odpůrci i příznivci atomové energie. Jak již jsem v nadpisu napsal: ‚kontroverzní!‘

Já, vynálezce, objevitel, nebo nýmand?

Ahoj, zdraví Vás HyPulík. Mezi těmi výše zmíněnými jsem totální nula. Ale snažím se. Je mi jasné, že žárovku a nebo mikrovlnku už nevymyslím. Ale budu o sobě psát jako o vynálezci ‚Bezdrátových tally‘!

Pro vysvětlenou: TALLY je světýlkem nad kamerou a člověk, co v režii mačká kameru jedna a tři a pak pět... vlastně rozsvítí světýlko nad kamerou, která je zrovna v záběru. Takže moderátor a respondent vidí, na kterou kameru se mají dívat. Doposud vše úplně v pořádku.

V malé režii, tady u nás ve Šlágru, tallyny nebyly a Vráta Měchura mne tehdy požádal, zda bych to nějak nevymyslel. Ona ta režie sice umí poslat signál, ale je k tomu potřeba další zařízení, které je velmi

drahé. Začal jsem tedy bádát a zkoušet různé postupy, ale nikdy to nedopadlo dobře. I když už se zdálo, že už, už... Zase nic a já si připadal hůře a hůře.

Jednou mne napadlo vyřešit to bezdrátově a opět jsem začal s bádáním. Vymyslel jsem schéma zapojení a nakoupil součástky. Pak přišel covid a bohužel už nebyl nikdo, kdo by mne postrkoval. Vráta nás opustil. Čas pokročil.

Nedávno mne oslovil ten můj ‚mladej‘ kolega Kuba a začal provokovat, abych vymyslel a vytvořil bezdrátové tally. Já, duševně omezený (kretén), jsem souhlasil s tím, že to už mám dávno vymyšlené. Zatím vše v souladu s kolegiálním soužitím. Dokonce jsem ho zaúkoloval, aby mne otravoval, aby to odsejpal.

Den první

Vysvětlil jsem Kubovi, co je třeba všechno udělat: Objednat plošné spoje, na ty pak naletovat součástky, nechat u Jáji na 3D tiskárně vyrobit krabičky a hlavně napsat program do procesorů, které to celé řídí. Plošné spoje jsem tedy navrhl a odeslal objednávku do firmy, která tyto umí vyrobit. Kubu jsem připravil na to, že bude letovat ty součástky, aby se to pájení pořádně naučil. Jája byl uvědomen, že bude vymýšlet krabičky.

Den druhý

„Už máš napsaný ten program?“ zahřměl na mne Kuba. Bylo to dosti nečekané, neboť plošné spoje přijdou tak za týden. Myslel jsem, že budu mít klid. Uvědomil jsem si, že ten nápad, aby mne do toho Kuba honil, nebyl nejlepší. Začal jsem litovat.

O týden později

Otravný komár Kuba mne celou dobu nutil k napsání programu. Ale já jsem v Assembleru programoval naposledy před sedmnácti roky. Šlo to ztuha. A navíc se ten program dá odzkoušet až na hotovém zařízení. Ale přišly ty plošné spoje, Kuba nahřál pájku a pustil se do práce.

Další den

Kuba odevzdal první plošný spoj osazený součástkami. Já si vše změřil a jal se navrhnout krabičku. No a mně začaly horké chvíle. S nevalným pocitem jsem připojil programátor k počítači s tím, že se pokusím naprogramovat ten procesor. Kuba nade mnou stál jak dráb a čekal výsledek. Nedostavil se. Programátor se rozhodl že Windows 10 nechce. „Co dál?!“ zeptal se zoufalce Kuba. V mé hlavě se mohl zrodit jediný plán: koupit nový programátor. Kuba něco procedil mezi zuby a nechal mne v mém zoufalství osamoceného.

Už nebudu počítat dny

Teď jen popíši veškeré mé neúspěchy.

Přišel nový programátor a staříček program v počítači s ním nechtěl komunikovat. Opatřil jsem nový program k programování procesorů, ale ten za těch 17 let dosáhl tolika změn, že bych se s ním učil půl roku. Tak jsem k novému programátoru stáhl jednoduchý program, ale v něm nejde psát v Assembleru. Takže jsem vytvořil nepochopitelný řetězec: Ve starém programu jsem napsal příkazové řádky, co jsem považoval za správné a vytvořil soubor, který uměl ten nový polknout a uměl komunikovat s novým programátorem. Ten

pak nasypal do procesoru to, co jsem se domníval, že bude fungovat. Výsledek? Netušíte? NIC! Kuba jen syčel a já byl na židli menší a menší.

Zvolil jsem tedy variantu ‚Jistota‘. Tedy napsal jsem program, kde měla milá tally pouze zablikat, aniž by při tom reagovala na radiový signál. A stal se zázrak. Zablikala. Teď jsem dopsal, aby zablikala, když jí přijde jakýkoli radiový signál. A výsledek? Zase netušíte? Zase nic! Kuba už jen kroutil hlavou a já také. Jája již přešlapoval ve dveřích s první hotovou krabičkou.

Tak mne napadla varianta ‚Zoufalství‘: Na zkušební desce si složit radiový přijímač, procesor a leddiodu, která by měla dle mých pokynů svítit, či blikat. A začal jsem s pokusy. To nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo, že jsem špatně zapojil ten přijímač a jen to zasmrdělo. Ale opravdu to bylo totiž to nejlepší! Vysvětlím:

Před lety jsem nakoupil radiové přijímače HC-12. Je to taková mrňavá destička s anténkou. Ty nyní Kuba zaletoval do těch tallyn a já tedy na pokusy zakoupil další dva moduly HC-12. Jeden jsem ale poslal do křemíkového nebe, a tak jsem si půjčil jeden modul z jedné z tallyn. A světe div se, ono to začalo fungovat.

To jsem nepochopil. Když koupíte stejnou součástku o pár let později, nefunguje to.

Zase nebudu počítat dny

Teď jen popíši veškerý můj úspěch.

V této fázi vývoje už Kuba tolik nekroutil hlavou a přestal syčel. Mně se, popravdě, také ulevilo. Dokonce mi Kuba koupil tatrunku, jako poděkování. Já

jsem mu ale vysvětlil, že tatrunku sním, až to bude fungovat.

Samozřejmě, že vše nefungovalo hned. Mnou napsané programové řádky nebyly to, co jsem napsat měl. Ale to víte, zapomněl jsem. Znovu jsem se učil ty příkazy a postupně znovu pronikl do Assembleru. Prvním úspěchem bylo to, že tally, co měla svítit, skutečně svítila. Ale ty ostatní náhodně pomrkávaly. Asi z nudy. Postupně jsem program upravoval, až nakonec vítězství. Ono to opravdu začalo fungovat tak, jak mělo!

Dočkal se i Jája. Ten se konečně mohl pokochat svými krásnými krabičkami s plně funkčním obsahem.

Tu tatrunku jsem v tašce nosil zhruba čtrnáct dní. Slavnostně jsem ji před Kubou rozbil a zakouzl se. Spadl mi kámen ze srdce, neb jsem se už začal domnívat, že jsem úplně blbej!

Co říci na závěr?

Tallyny fungují, ale Kuba hned přiskotačil s novým nápadem: „Hele, šlo by, aby to světlo „TICHO“ nad dveřmi do studia svítilo jen, když je v režii zapnutý záznam?“

Hmmm, a jsem v tom nanovo.

Tak vás zdravím, moji milí čtenáři, a držte mi všechny pulce do dalšího vývoje.

Váš HyPulík.

